

Arrest

nr. 134 291 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker vraagt in België voor de derde maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 100 868 van 11 april 2013 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er actueel voor burgers in Bagdad geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.1. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelt bij arrest nr. 100 868 van 11 april 2013 de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. In zijn derde en huidige asielaanvraag beroept verzoeker zich op dezelfde elementen als in zijn eerste asielaanvraag en legt hij ter staving daarvan een lidkaart neer van de artiestenbond, een videofragment waarin hij wordt bedreigd, een dreigbrief, een aangifte bij de politie, een doorverwijzing naar de rechtbank, een vonnis van de rechtbank en een attest van 'onthemde'.

Verzoeker kadert deze nieuwe gegevens evenwel binnen de problematiek die hij in zijn eerdere asielaanvraag naar voren bracht, zodat deze niet vermogen aan het kracht van gewijsde van 's Raads arrest nr. 100 868 van 11 april 2013 te tornen. De documenten die verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorlegt, vermogen evenmin de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 100 868 van 11 april 2013 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat het videofragment, de dreigbrief en het vonnis van de rechtbank onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Gelet op het voorgaande en mede gelet op de vaststelling dat valse en frauduleuze documenten in Irak veelvuldig voorkomen, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker bijgebrachte documenten ter staving van zijn derde asielaanvraag.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift in het geheel niet in op de motivering van de bestreden beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en brengt derhalve geen elementen bij die afbreuk doen aan de desbetreffende vaststellingen.

Wat betreft de bijkomende documenten die verzoeker per aangetekend schrijven d.d.10 juni 2014 aan de Raad ter kennis brengt, met name een kopie van de voedselrantsoenkaart van zijn familie in Bagdad, met een beëdigde vertaling, een kopie van de verkiezingskaart van zijn vader en moeder met een beëdigde vertaling, en een aanvraagdocument bij de algemeen directeur van onderwijs te Bagdad met beëdigde vertaling, waarmee hij tracht aan te tonen dat zijn hele leven zich in Bagdad centraliseert, stelt de Raad vast dat deze elementen betrekking hebben op zijn verblijf in Bagdad, gegevens die in casu niet zozeer betwist worden, doch dat deze geen uitstaans hebben met zijn asielrelaas en derhalve niet ter ondersteuning ervan kunnen dienen.

Bijgevolg worden geen bewijselementen aangebracht die op zekere wijze kunnen aantonen dat het arrest van de Raad nr. 100 868 van 11 april 2013 anders zou zijn geweest als deze elementen dan zouden hebben voorgelegen. In acht genomen hetgeen voorafgaat, lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de sub 1.2.1. gedane vaststellingen dienaangaande. Hij lijkt derhalve niet aan te tonen dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming betreft op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, blijkt uit de informatie in het dossier (COI Focus Irak "De actuele veiligheidssituatie in centraal en zuid Irak" van 22 maart 2014) dat Irak in de periode van april tot augustus 2013 een gevoelige toename kende van geweld. Deze toename was geconcentreerd in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daar de situatie in Irak in nauwelijks enkele maanden tijd ernstig achteruit ging in het voorjaar en de zomer van 2013, de conclusie van de informatie van verweerder in het dossier luidt dat het onvoorspelbaar is of deze opstoot van geweld een voorbode is van verdere escalatie en de meest recente informatie in het dossier dateert van ongeveer zes maanden geleden, is het de Raad onmogelijk om zich op basis van deze informatie, de algemeen gekende onrustige situatie in Irak mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in de verklaarde regio van herkomst van verzoeker.

3. Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 september 2014, voert verzoekende partij aan dat zij haar hele leven in Bagdad heeft gewoond, zoals blijkt uit de door haar neergelegde stukken, en dat er dan ook geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief.

De verwerende partij repliceert dat haar update over de veiligheidssituatie in Zuid-Irak recenter is dan de informatie van verzoekende partij. Zij wijst er op dat er geen sprake is van willekeurig geweld in Zuid-Irak en dat verzoekende partij daar een tribaal en familiaal netwerk heeft. Zij besluit dat de stukken die verzoekende partij indient enkel aantonen dat verzoekende partij in Bagdad heeft gewoond, wat niets afdoet aan de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief.

1.3.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij ter terechtzitting geheel niet ingaat op de grond in de beschikking aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, waardoor wordt aangenomen dat zij deze grond niet betwist.

1.3.3. Verzoekende partij gaat immers enkel in op de argumentatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake het intern vestigingsalternatief.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de

vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en welke als bijlage aan haar aanvullende nota d.d. 7 oktober 2014 werd gevoegd, meer bepaald de COI Focus "*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak*" d.d. 25 juli 2014, de COI Focus "*Irak: Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht - Centraal en Zuid-Irak*" d.d. 15 mei 2014, en de COI Focus "*Irak: Bereikbaarheid via internationaal luchtverkeer*" d.d. 11 juni 2014, blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is. Er is een toename van geweld- en terreurdaden welke zich concentreert in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, situeert zich, zo blijkt uit de informatie, hoofdzakelijk in Centraal-Irak. Uit diezelfde informatie blijkt evenwel dat de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen, zo luidt de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota, waaruit blijkt dat, de algemene situatie in Irak in acht genomen, het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn, regionale verschillen die het conflict in Irak typeren.

Wat specifiek de concrete situatie in Zuid-Irak betreft, blijkt uit voormelde informatie dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren opmerkelijk is verbeterd. De provincie werd, niettegenstaande een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad Basra, niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Er deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra met een beperkt aantal burgerdoden, doch directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS bleven uit. Ook in de stad Kerbala werden in de periode 2013-2014 een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd, met eveneens een beperkt aantal burgerslachtoffers. De veiligheidsmaatregelen werden er de afgelopen jaren herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio/provincie Kerbala geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen zijn er uitzonderlijk en doorgaans kleinschalig. Ook in de provincie Najaf namen de veiligheidsmaatregelen in 2013 en 2014 toe. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven er evenzeer uit en er doen zich nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er plaatsvindt, concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. De provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna blijven grotendeels gespaard van/bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. Sporadisch vinden er hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen plaats in de provincies, welke doorgaans gesitueerd zijn in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds de zomer van 2014 voert, bereikt(e) voornoemde provincies niet. Het aantal burgerslachtoffers is er de afgelopen jaren beperkt gebleven.

Uit de informatie opgenomen bij de aanvullende nota blijkt dus dat er voor burgers in de zuidelijke Iraakse provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit de informatie blijkt aldus dat de situatie in het Zuiden van Irak niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoekende partij aangebrachte informatie, o.a. deze bijgevoegd aan haar aangetekend schrijven d.d. 24 oktober 2014 als verweer tegen en antwoord op de aanvullende nota van de commissaris-generaal, doet op generlei wijze afbreuk aan, doch sluit aan bij de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal. Uit de informatie, zowel die van verzoekende partij als die van het Commissariaat-generaal, blijkt dat er zich in Zuid-Irak en ook in de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna, die grotendeels gespaard blijven van het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen voordoen, en dat, wat laatstgenoemde provincies betreft, deze voornamelijk en sporadisch plaatsvinden in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Echter, noch uit de informatie bijgebracht door verzoekende partij, noch uit de recentere informatie van het Commissariaat-generaal toegevoegd aan haar aanvullende nota blijkt dat de actuele situatie in Zuid-Irak er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §

2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard is dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het intern vestigingsalternatief voor verzoekende partij o.a. het volgende vastgesteld: *"Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Zuid-Irak, Wassit, vestigt. U bent immers een geschoolde Irakees (CGVS, pg.10), en een sjiïet die over een familiaal netwerk in Zuid-Irak beschikt. Zo bent u geboren in de provincie Wassit en is ook uw stam van Wassit afkomstig én er nog steeds vertegenwoordigd (CGVS, pg.10). U bent ook nog altijd geregistreerd in het bevolkingsregister van Wassit (CGVS, pg. 10). Verschillende van de achterneven van uw vader zouden in Wassit woonachtig zijn, ook familie van uw moeder zou er nog verblijven (CGVS, pg.4). Uw directe familie zou, nadat zij uit Bagdad zou zijn verdreven, zich eerst naar uw familie in Wassit hebben begeven en er een week onderdak hebben gevonden (CGVS, pg.10), wat aangeeft dat zij er wel degelijk bij familie terecht konden en niet aan hun lot werden overgelaten. Wanneer u wordt gevraagd naar de mogelijkheid om u in Zuid-Irak te vestigen, meent u dit niet te kunnen doen. Uw problemen met terreurgroeperingen werden echter niet geloofwaardig geacht, wat maakt dat met dit element geen rekening kan worden gehouden. Dat u verder meent zich niet in Zuid-Irak te kunnen hervestigen, omdat u uw ganse leven in Bagdad woonde, omdat u er geen werk zou vinden en omdat u er geen woning hebt, kan gezien de tribale/familiale/sociale banden die u in Zuid-Irak hebt, niet in overweging worden genomen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Dat u, die een diploma Schone Kunsten heeft behaald, enkel in Bagdad en niet in Wassit aan 'de bak' zou kunnen komen is een blote bewering die op niets concreets is gestoeld (CGVS, pg. 10)."* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststellingen met concrete en valabele elementen. Ze beperkt zich tot en volhardt in haar (eerdere) stelling dat zij haar hele leven in Bagdad heeft gewoond, zoals blijkt uit de door haar neergelegde stukken, en dat er dan ook geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief. Echter, het feit dat verzoekende partij (nagenoeg) haar hele leven lang in Bagdad heeft gewoond en geleefd, hetgeen inderdaad effectief blijkt uit de door haar bijgebrachte documenten, zoals o.a. het attest van woonst, rijbewijs, verkiezings- en gezondheidskaart, en niet wordt betwist, neemt niet weg dat zij een geschoolde Irakees is die over tribale/familiale/sociale banden in Zuid-Irak beschikt. Verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht deze vaststelling. Ze toont het tegendeel niet aan.

In de bestreden beslissing wordt voorts gewezen op informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat *"het grondwettelijk voorziene "freedom of movement" door de Iraakse overheid gewaarborgd wordt. Om Irak rond te reizen heeft men enkel een identiteitskaart nodig. De bewegingsvrijheid in Centraal en Zuid- Irak wordt evenwel sterk beïnvloed door de veiligheidssituatie. Zo leiden sommige maatregelen om de veiligheid te waarborgen (avondklok, controleposten, ...) tot tijdelijke beperkingen van de bewegingsvrijheid. De toename van het aantal aanslagen op openbare plaatsen, onder meer door het gebruik van roadside IED's en autobommen, verhoogt het risico dat weggebruikers in Irak lopen. Aan de controleposten van de politie en het leger vinden regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij ook het aanwezige personenverkeer getroffen kan worden. Uit een analyse van Cedoca blijkt evenwel dat dit risico regionaal verschilt. Het terreurgeweld dat zich in de zuidelijke provincies voordoet is minder intens en meer sporadisch dan in Centraal-Irak. Het risico dat weggebruikers in de zuidelijke provincies lopen om het slachtoffer te worden van een aanslag is navenant lager. Het wegnennetwerk in Irak is voorts van goede kwaliteit. Zich verplaatsen over de weg is vooral 's nachts gevaarlijk. Er is sprake van schietpartijen, overvallen, ontvoeringen en carjackings waarvan weggebruikers het doelwit kunnen zijn. Om dergelijke misdaden tegen te gaan voerde het Iraakse ministerie van Binnenlandse Zaken in 2012 een veiligheidscampagne door op de voornaamste verbindingswegen in de provincies Basra, Salah al-Din, Nineveh, Bagdad, Kirkuk en Najaf, waarbij geïnvesteerd werd in infrastructuur en samenwerking met de stammen die de gebieden rondom de voornaamste snelwegen onder controle houden."*, en dat *"er in Irak geen wetten van kracht zijn die een Irakees staatsburger verhinderen om zich elders op het grondgebied te vestigen. Wel dient een burger hiervoor in het bezit te zijn van een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een "residence card" en een voedselrantsoenkaart. Daarnaast dient bij hervestiging autorisatie aangevraagd te worden bij de administratie of de veiligheidsdienst van de regio waar de betrokkene zich wenst te vestigen. Het Iraakse*

"Ministry of displacement and migration" staat IDP's en teruggekeerde vluchtelingen die niet over bepaalde documenten beschikken bij om deze te bekomen. In Centraal- en Zuid-Irak is het bovendien mogelijk om voornoemde documenten te laten transfereren, waardoor het niet vereist is dat de betrokkene naar zijn oorspronkelijke woonplaats dient terug te keren om de benodigde documenten op

te halen. Vanwege het lagere geweldniveau in het Iraakse zuiden en de economische heropleving in de havenstad Basra is deze regio een mogelijk intern vestigingsalternatief voor Iraakse burgers die het geweld in Centraal- Irak ontvluchten. Ondanks de heropleving van de olie-industrie in Basra is de socio-economische situatie in de provincie niet beduidend beter dan elders in Irak. Voor nieuwkomers in de regio zijn familiale, tribale en/of politieke banden dan ook van doorslaggevend bij het bekomen van een job.” Verzoekende partij brengt hier niets tegen in en geen andersluidende informatie neer.

Gelet op wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoekende partij in Zuid-Irak over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

1.4. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Irak.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS